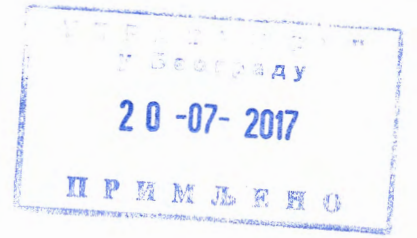

Удружени синдикати Србије „Слога“
СИНДИКАТ ПОЛИЦИЈЕ СЛОГА

Република Србија
Управни суд у Београду
Београд, Ул. Немањина бр. 9.

Тужилац:

Милан Думановић ЈМБГ: [REDACTED] из Београда ул. [REDACTED] бр. [REDACTED]

ПУНОМОЋНИК ЗА ПРИМАЊЕ ПИСМЕНА: Синдикат полиције Слога, Драган Жебељан, Дурмиторска 11-15, Београд, овлашћење је у предмету

Тужени:

Министарство унутрашњих послова, Дисциплинска комисија
Булевар Михајла Пупина 2а, 11000 Нови Београд

ТУЖБА

Ради покретања управног спора

Против Решења дисциплинске комисије МУП РС, бр. 116-16/17 од 24.05.2017. године.

Образложење:

Побијеним решењем Дисциплинске комисије МУП РС тужилац Милан Думановић проглашен је одговорним од стране другостепеног органа Већа у Новом Саду за извршење тешке повреде службене дужности из **чл. 207. ст.1. тач. 10.** Закона о полицији (одавање података који носе ознаку тајности), у поступку када је Дисциплинска комисија смостално решавала случај без присуства браниоца тако што је преквалификовала дело и уз нове доказе који су уврштени и о којима се није расправљало, нити су их браниоци видели, изрекла дисциплинску меру **ПРЕСТАНАК РАДНОГ ОДНОСА.**

Тужилац ову тужбу подноси Управном суду због:

- Незаконитог рада Већа Дисциплинске комисије;
- Неправилне примене прописа;
- Непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања;
- Погрешне оцене доказа,

са предлогом да Управни суд у Београду, у правном спору утврди чињенице и донесе пресуду којом се ТУЖБА УВАЖАВА и побијено решење поништава, или да Управни суд у смислу чл. 43 ст. 1 својом пресудом реши управну ствар, с тим да пресуда замењује побијени акт туженог органа, и да се истом стави ван снаге решење Дисциплинске комисије МУП РС бр. 116-16/17 од 24.05.2017. године.

1.

Закључком о покретању дисциплинског поступка од 04.01.2017.године, тужилацу се на терет ставља дело тешке повреда службене дужности из члана 207. ст. 1 тачка **10¹** и **19²** Закона о полицији.

Решењем дисциплинског старешине у првостепеном поступку 116-16/17 од 05.04.2017. године, дисциплински старешина је преквалификовао дело те је тужилаца прогласио одговорним да је начинио Тешку повреду службене дужности из члана 207 ст. 1 тачка **7³** и **19**;

Конечним Решењем Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова број 116-16/17 од 24.05.2017. године, тужитељ је проглашен одговорним за Тешку повреду службене дужности из члана 207 ст. 1 тачка **10⁴**, те му је изречена дисциплинска мера **престанак радног односа**.

Прилог:

- Закључак о покретању дисциплинског поступка од 04.01.2017.год.;
- Првостепено решење 116-16/17 од 05.04.2017. год.;
- Решење Дисциплинске комисије број 116-16/17 од 24.05.2017.год.

2.

Другостепени орган, Веће у Новом Саду непотпуно и нетачно је утврдио чињенично стање. У свом решењу Веће наводи да је тужилац «11.10.2016. године неовлашћено саопштио и учинио доступним податке који представљају тајни податак тако што је новинару телевизијске станице „Ал Џазира Балканс“, **приликом снимања прилога, који је истог дана емитован на овој телевизијској станици**, неовлашћено саопштио тајне податке о ангажовању полицијских службеника МУП-а Републике Србије 11.07.2015. године итд...

Пре тога, Првостепени орган, дисциплински старешина у свом решењу од 05.04.2017. године, такође није правилно утврдио чињенично стање. Тада је наведено следеће:

„Што је дана **11.10.2016.** године **приликом снимања прилога који је емитован на телевизијској станици „Ал Џазира Балканс“** новинарима неовлашћено саопштио податке о ангажовању полицијских службеника итд...“

„Одлучну чињеницу да је Думановић Милана дана **11.10.2016.** године, **приликом снимања прилога који је емитован на телевизијској станици „Ал Џазира Балканс“** новинарима неовлашћено саопштио податке о ангажовању полицијских службеника итд.. “

¹ «Одавање података који носе ознаку тајности»

² «Самоиницијативно иступање полицијских службеника и осталих запослених у јавности и средствима јавног информисања у вези са радом, које је изазвало или би могло да изазове штетне последице по углед Министарства»

³ «Понашање које штети угледу министарства»

⁴ «Одавање података који носе ознаку тајности»;

Бранилац је у Приговору који је предат 03.05.2017.године навео: „Нејасна је формулација цитиране реченице те се на основу ње не може разумети да ли је прилог снимљен 11.10.2016. године или је наведеног дана емитован на ТВ станици. **Дисциплински старешина морао је јасно и недвосмислено утврдити чињенично стање, утврдити датум снимања и емитовања прилога и то јасно и недвосмислено образложити у решењу.**

Треба имати у виду да је дисциплински старешина у првостепеном поступку одбио да саслуша Еду Челебића новинара и уредника ТВ „Ал Џазира Балканс“. Исти је предложен од стране одбране с обзиром да је могао да пружи информације о разлозима, начину, датуму снимања и датуму емитовања прилога. С тим у вези, **јасно је да чињенично стање није потпуно утврђено кривицом дисциплинског старешине с обзиром да исти није правник.“**

Уместо утврђивања одлучних чињеница везаних за снимак и емитовање прилога на телевизијској мрежи «Ал Џазира Балканс», Веће се одлучило да самостално и произвољно, без утврђених чињеница, или саслушања сведока наведе неистинит податак да је ИСТОГ ДАНА најпре начињен снимак који је затим ИСТОГ ДАНА емитован у јавности.

Неспорно је да је прилог емитован 11.10.2016. године на међународној телевизијској мрежи «Ал Џазира Балканс», која је упутила захтев синдикату полиције Слога да за ту тему определи саговорника.

Нетачни су наводи Већа у решењу да је снимак настао 11.10.2016. године, истог дана када је и емитован. Управо је и ово једна од чињеница да је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено.

Спорни снимак настао је 17.09.2016. године у просторијама телевизијске мрежи «Ал Џазира Балканс» у Балканској улици у Београду, што је могао да потврди и предложени сведок Едо Челебић, уредник вести, који је и водио интервју. **Међутим, првостепени, као ни другостепени орган није прихватио предлог, нити је утврдио право чињенично стање, када је настао и када је емитован ТВ прилог те је у решењу Другостепеног органа наведена неистина.**

3.

Рад и поступање дисциплинске комисије уређен је чл. 210. ст.5 Закона о полицији ("Службени гласник Р Србије", бр.6/2016); чланом 2. ст. 2. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова (Сл. гласник РС бр.8/2006) и чл. 230, 232.ст. 1. и 233. ст. 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Сл. гласник РС", бр. 30/10).

Дисциплинска комисија сагласно члану 232. ст. 1⁵. Закона о општем управном поступку, самостално је прибавила нове материјалне доказе а да браниоце о томе није обавестила или укључила као би о њима могли расправљати.

⁵ Кад другостепени орган утврди да су у првостепеном поступку одлучне чињенице непотпуно или погрешно утврђене, да се у поступку није водило рачуна о правилима поступка која су од утицаја на решење ствари, или да је диспозитив побијаног решења нејасан или је у противречности са образложењем, он ће допунити поступак и отклонити наведене недостатке сам или преко првостепеног органа или замољеног органа. Ако другостепени орган нађе да се на основу чињеница утврђених у допуњеном поступку управна ствар мора решити друкчије него што је решена првостепеним решењем, он ће својим решењем поништити првостепено решење и сам решити управну ствар.

Веће на другој страни оспореног решења Наводи:

„Веће сматра да су у првостепеном дисциплинском поступку изведени сви потребни докази, осим једног - наредбе о акцији у Сребреници било **под ознаком тајности - Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 донето 10.07.2015. године**, а које је потписао **Срђан ПАСКВАЛИ**, тадашњи В.Д. директора УКП“, па је у том смислу, ради употпуњавања чињеничног стања, прибавило тај доказ, те на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка неспорно потврђено да је Милан **Думонић** (техничка грешка Већа, тужилац се презива Думановић) извршио тешку повреду службене дужности из чл. 207. ст. 1. тач. 7. Закона о полицији утврђујући неспорно одлучне чињенице да је запослени Милан Думонић је 11.10.2016. године неовлашћено саопштио и учинио доступним податке који представљају тајни податак тако што је новинару телевизијске станице „Ал Џазира Балканс“, приликом снимања прилога, **који је истог дана емитован на овој телевизијској станици**, неовлашћено саопштио тајне податке о ангажовању полицијских службеника МУП-а Републике Србије 11.07.2015. године на службеном задатку у меморијалном центру Сребреница-Поточари, који се налази на подручју Сребренице, ентитет Републике Српске, државе Републике Босна и Херцеговина, а чије је емитовање проузроковао штетне последице за министарство унутрашњих послова Републике Србије, чиме је извршио Тешку повреду службене дужности из чл. 207. ст. 1. тач. 10 Закона о полицији (одавање података који носе ознаку тајности).“

Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Новом Саду, састављено од председника Већа **Петра Јеличића** и чланова **Кристине Бранковић** и **Слободана Јарића** представника јавности, уз присуство записничара **Марине Тулаћ**, решавала је предмет по Приговорима тужиоца Милана Думановића, полицијског службеника Полицијске управе у Панчеву, тако што је самостално прибавило документ који горе наводе, које носи **ознаку тајности - Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 донето 10.07.2015. године**, а које је потписао **Срђан ПАСКВАЛИ**.

Руковање, чување, поступање и приступ документима који носе ознаку тајности регулисан је Законом о тајности података (*"Сл. гласник РС"*, бр. 104/2009) а чланови дисциплинске комисије нису изузети од тога закона.

Како сами наводе и сматрају, без извршене провере тачности, наредба о акцији у Сребреници је **под ознаком тајности – документ Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 донет 10.07.2015. године**. Међутим, то надлежно НН лице у Министарству унутрашњих послова не спречава да Већу достави документ који како наводе носи ознаку тајности, **иако нико од набројаних чланова Већа нема издат важећи сертификат за приступ тајним подацима** издат од Владине канцеларије Савета за националну безбедност и заштиту тајних података, нити је поступак издавања сертификата у току.

ДОКАЗ:

- Акт Канцеларије Савета за националну безбедност и заштиту тајних података број 07-00-14/2/2017-01 од 17.07.2017.године.;

Дакле, актом Канцеларије Савета за националну безбедност и заштиту тајних података који је заправо службена исправа, наводи се да чланови Већа да Министарство унутрашњих послова закључно са 14.07.2017. године није поднело захтев за издавање сертификата за приступ тајним подацима Канцеларији савета за Петра Јеличића, Кристину Бранковић, Слободана Јарића и Марину Тулаћ.

На тај начин, потврђена је сумња браниоца да су чланови Већа незаконито прибавили и приступили документу на основу кога су засновали своје слободно мишљење о кривци Думановића.

Чланом 37 Закона о тајности података (*"Сл. гласник РС", бр. 104/2009*), прописано је да приступ тајним подацима и коришћење података и докумената било ког степена тајности без издавања сертификата, на основу функције и у циљу обављања послова из њихове надлежности имају председник Народне скупштине, председник Републике и председник Владе.

Чланом 38 истог закона, прописан је начин приступа тајним подацима без безбедносне провере и посебна овлашћења и дужности а чланови Дисциплинске комисије – Већа не спадају ни у једну од категорија која има права приступа таквом документу, уколико је заиста тајан.

Дакле, не само што су чланови Већа поступали незаконито, када су тужиоца огласили кривим за наводно одавање службене тајне, неморално су изrekli најтежу казну престанак радног односа.

Како Веће наводи у решењу на 3 страни:

„Веће је става, а што и судска пракса потврђује, да вођење дисциплинског поступка и у њему изречена дисциплинска мера, не представља сметњу за вођење кривичног поступка против истог лица, а овакав закључак произилази из правне квалификације дела према домаћем законодавству, природе дела и природе и степена тежине казне. Ово, пре свега, из разлога, јер се дисциплински поступак води због лакших и тешких повреда радне обавезе, у овом случају, службене дужности и у том поступку се утврђује дисциплинска одговорност за учињене повреде посебних правила понашања којих се запослени морају придржавати на раду и у вези са радом, а за које се могу изрећи прописане дисциплинске мере радно правног карактера, док се кривичним правом штите основне друштвене вредности кроз прописивање кривичних дела и кривичних санкција, као репресивних мера, које се могу изрећи учиниоцу кривичног дела, са циљем сузбијања криминалитета. Правно дејство дисциплинских мера се ограничава само на организацију или орган у коме радник ради, док је сврха кривичних санкција спречавање учиниоца да чини кривична дела и утицање на њега да убудуће не чини кривична дела, утицање на друге да не чине кривична дела и изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона (чл.42. КЗ РС), а из чега произилази да се дисциплинске мере разликују од кривичних санкција у садржају, објекту и последицама које из њих произилазе. Дисциплински поступак по својој природи није казни поступак што указује и троеобна подела деликата казног права на кривична дела, привреден преступе и прекршаје.“

Међутим, јасно је да је веће решило да самостално реши предмет без присуства браниоца у дисциплинском поступку намерно кршећи Закон о тајности података, посебно председник већа знајући да је један од чланова представник јавности и да немају сертификате за приступ тајним подацима и да тиме крше прописе.

У складу са изнетим и доказаним, документ **Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 од 10.07.2015. године по природи ствари треба изузети из доказа.**

С обзиром да је предметном документу Веће незаконито приступано без сертификата, одбрана је покушала да у складу са новим Законом о општем управном поступку приступи списима из предмета како би се упознала са садржајем документа који је означен као тајан, међутим захтеву није удовољено ћутањем администрације. Иако је прописани рок 8 дана од дана пријема захтева.

ДОКАЗ:

- Акт упућен Дисциплинској комисији, Већу у Новом Саду дана 06.07.2017. године;

Даље, Веће наводи да је **Срђан ПАСКВАЛИ**, био тадашњи В.Д. директора УКП, што је нетачно. Срђан Пасквали био је тадашњи НАЧЕЛНИК Управе криминалистичке полиције. Одувек је УКП за руководиоца имао начелника а Дирекција полиције директора. И у овом случају, **Веће је нетачно утврдило чињенично стање** јер не може бити речи о техничкој грешци с обзиром да су чланови Већа полицијски службеници са дугогодишњим радним стажом у МУП и да је један члан Већа представник јавности пензионисани радник МУП-а.

Треба имати у виду да предметно решење носи датум 24.05.2017. године и да је странкама уручено после више од месец дана, конкретно 05.07.2017. године те је било сасвим довољно времена да се све техничке али и суштинске грешке исправе од стране Већа или председника Већа.

Важно је истаћи да је **Срђан Пасквали** тадашњи В.Д. начелник УКП у време када је донео и степеновао документ ознаком тајности (**Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 од дана 10.07.2015.**) **НИЈЕ ПОСЕДОВАО** чак ни **СЕРТИФИКАТ** за **ПРИСТУП** тајним подацима.

Сертификат степена тајности „Државна тајна“ му је издат тек **18.11.2015.** године од стране Канцеларије Савета за националну безбедност и заштиту тајних података, и тај сертификат у складу са законом, не може важити ретроактивно.

Информација је добијена од Канцеларије Савета за националну безбедност и заштиту тајних података број 07-00-08/2/2017-01 од 09. маја 2017. године.

Полазећи од те чињенице, треба имати у виду да лице које нема сертификат за приступ тајним подацима, у складу са Законом о тајности података ("Сл. гласник РС", бр. 104/2009), не може приступати подацима који носе неку од ознака тајности, а камоли документ прогласити као тајан!

Чланом 9. Закона о тајности података ("Сл. гласник РС", бр. 104/2009) прописано је ко може одредити тајност податка, у овом случају, то је руководилац органа јавне власти и лице запослено у органу јавне власти које је за то писмено овластио руководилац.

Како Срђан Пасквали у то време није поседовао сертификат за приступ тајним подацима, руководилац органа јавне власти (министар) га није могао, у складу са законом овласти

(чл. 9. ст.2 тач. 6 Закона о тајности података), нити је то овлашћење уколико је и постојало није прибављено у току дисциплинског поступка од стране Веће.

Дакле, када је доказано материјалним доказом издатом од стране Канцеларије Савета за националну безбедност и заштиту тајних података, спорног дана 10.07.2015. године, Срђан Пасквали није имао сертификат те није могао да приступи а ни степенује документ **03/4 бр. 3634/15-6** као тајан.

Дакле, према свему наведеном пресудни документ који је Веће уврстило доказе, **није донет у складу за Законом о тајности података ("Сл. гласник РС", бр. 104/2009) и не може произвољно носити ознаку тајности «Строго поверљиво» само зато што је у то време неко желео или сматрао да треба, не поштујући законске процедуре у вези поступка доношења тајног документа. И у овом случају, Веће је непотпуно и нетачно утврдило чињенично стање а доказе погрешно оценило.**

Чланом 4 Закона о тајности података ("Сл. гласник РС", бр. 104/2009)⁶, прописано је ко и под којим условима може приступити тајним подацима.

Према поменутом документу Владе, Канцеларије Савета за националну безбедност и заштиту тајних података број 07-00-08/2/2017-01 од 09. маја 2017. године тужилац **Милан Думановић не поседује сертификат издат од стране Канцеларије Савета, нити је икада приступао било којем документу који носи ознаку тајности**, па тако ни документу 03/4 бр. 3634/15-6 који је незаконито степенован као «строго поверљив» и који помиње Веће у образложењу решења.

Дакле, доказано је да тужилац не поседује сертификат за приступ тајним подацима, сходно закону није потписао изјаву о чувању тајних података, никада није приступао ни једном документу који је у складу са законом означен као тајан, никада није приступио спорном документу 03/4 бр. 3634/15-6 за које Веће наводи да је степено ознаком тајности, нити је Веће доказало да је тужилац имао приступ тајним подацима, те НИЈЕ МОГАО ДА повреди члан 207. ст. 1 тачка **10⁷** Закона о полицији с обзиром на све горе образложено.

Треба имати у виду, да само лице које које поседује безбедносни сертификат за приступ тајним подацима и има приступ тајним подацима, може да ода тајност податка који је у складу са законом означен као тајан.

У овом случају, једнино је Дијана Хркаловић секретар УКП у то време поседовала сертификат, нико други у ланцу команде и хијерархији није у то време поседовао сертификате, што доказује документ Канцеларије Савета за националну безбедност број 07-00-08/2/2017-01 од 09. маја 2017. године

Доказ у прилогу:

- Документ Канцеларије Савета за националну безбедност број 07-00-08/2/2017-01 од 09. маја 2017. године.;

⁶ Чл. 4 «Приступ тајним подацима могућ је на начин и под условима утврђеним овим законом, прописима донесеним на основу овог закона и међународним споразумима.»

⁷ «Одавање података који носе ознаку тајности»

Дакле, с обзиром да се Дисциплинска комисија - Веће одлучило да поступи у складу са чланом 232. ст. 1. Закона о општем управном поступку, те самостално реши случај, прибављањем непотпуних доказа, одбрана није могла да изнесе све претходно наведено из тачке 2. ове тужбе.

Тужилац не може, прихватити да је Веће поступило: „савесно и брижљиво код оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка», како сами наводе у решењу, јер о битним чињеницама и доказима које су самостално набавили, нису обавестили браниоце нити им омогућили да о доказима расправљају а који су од важности за мериторно сагледавање и одлучивање у предмету.

Тужилац сматра да је Веће било у обавези да предмет врати првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање с обзиром да Веће не поседује све доказе које је одбрана прибавила а који су од битног значаја за мериторно решавање предмета.

4.

Веће на страни 4. ожалбеног решења наводи:

“Нико нема права да спречава овлашћене синдикалне представнике да иступе у јавност изражавајући и борећи се за радна права радника, али уз поштовање, као, уосталом, и свих грађана Републике Србије, извесних законских ограничења. **Једно од законских ограничења јесу и одредбе Закона о полицији и Закона о тајности података.**“

Неспорни су наводи Већа да постоје законска ограничена у јавном иступању полицијских службеника и синдикалних активиста и да су једни од ограничења и одредбе Закона о полицији и Закона о тајности података. Међутим, та ограничења једнако важе за све запослене, како за најниже тако и за највише руководиоце и офицере полиције.

Веће даље наводи: „По природи ствари, звању и радном месту, као највишем руководећем радном месту у највишег степена оперативној организационој јединици у МУП-у Републике Србије, **потписник предметног налога са ознаком тајности је неспорно био овлашћен за одређивање тајности података.**“

Да би неки документ носи ознаку тајности у складу са прописима, **није довољно да Веће сматра** већ да утврди да ли је „неспорно био овлашћен“ већ и за то и пружи материјалне доказе, уместо претпоставке.

Тужилац је наводима из тачке 3. ове тужбе и доказом које је приложио у тачки 3. из ове тужбе, доказао да Срђан Пасквали који је представљен као старешина није поступао у складу са Законом о заштити података, **да није поседовао овлашћење** нити сертификат, за приступ тајним подацима. Дакле, према свему, **неспорно је** да Веће није поступило с дужном пажњом и да је своје образложење засновало на произвољном тумачењу и на претпоставкама, уместо на доказивим чињеницама.

Даље, Веће наводи: „У моменту службеног ангажовања запосленог по овом писаном налогу, исти је, како то **правила службе налажу, неспорно упознат са налогом**, чија садржина, по **природи службеног задатка**, носи ознаку тајности.“

И у овом случају, Веће се бави претпоставкама и нагађањима уместо доказаним чињеницама.

Нејасно је одакле Веће црпи информације о редоследу дешавања пред пут у Сребреницу и у организационој јединици у којој је тужилац био запослен и на који начин је тужилац наводно упознат са налогом. О напред наведеним радњама се није расправљало током дисциплинског поступак, нити браниоцима познато да је прибављан било који акт који садржи такву информацију према којој би Веће засновало свој став.

С обзиром да се нигде не наводи, нејасно је да ли је Веће прибавило још нека документа или се ради о произвољној процени и нагађању, посебно ако се узме у обзир навод примене „правила службе“, с обзиром да такав правни акт односно документ не постоји у Министарству унутрашњих послова, већ једино у војсци Србије. Уколико постоји, Веће је било дужно да назив тог документа цитира као што цитира одредбе појединих закона.

Нејасно је када је Веће и на који начин утврдило да је тужилац упознат са „налогом чија садржина, по природи службеног задатка, носи ознаку тајности“. Ако је већ доказано да тужилац не поседује сертификат за приступ тајним подацима као и да није могао потписати изјаву о тајности података с обзором да за њега није отпочета безбедносна провера за издавање сертификата за приступ тајним подацима, како је прописано Законом о тајности података (Чл. 43⁸) и Уредбом о садржини, облику и начину достављања сертификата за приступ тајним подацима (Чл.9⁹).

У ланцу команде, сем секретара УКП Дијане Хркаловић, нико у то време није имао безбедносни сертификат за приступ тајним подацима, те на основу тога, нема речи да искључиво тужилац може бити одговоран за одавање „службене тајне“ те да се искључиво на њега примењују прописи из те области.

Не могу се прихватити ни наводи Већа са 5. стране решења:

„...да је као полицијски службеник са одговарајућим радним искуством итекако морао знати за обавезу чувања и заштите тајних података, висок степен одговорности запосленог, као и тежину и карактер извршених повреда и насталих последица...“

Једини закон који се односи на чување и приступ тајним подацима је Закон о тајности података и уредбе које се на њега односе. Сасвим супротно, тужилац је као професионалац упознат са тим законом и поступао је у складу са законом.

Намеће се питање да ли чланови Већа Дисциплинске комисије у Новом Саду знају, с обзиром да су сами прекршили закон, су ништа мање одговорни с обзиром да и сами „са одговарајућим радним искуством итекако морају знати“ и поступати законито, савестно, професионално а не лицемерно, као што се то доказало у овом случају.

⁸ Пре издавања сертификата, односно дозволе, лице коме се издаје сертификат дужно је да потпише изјаву, којом потврђује да ће поступати са тајним подацима у складу са законом и другим прописом.

Ако лице из става 1. овог члана не потпише изјаву, поступак издавања сертификата, односно дозволе се обуставља. Писана изјава чини саставни део документације на основу које је издат сертификат, односно дозвола.

⁹ Лице коме се издаје сертификат за приступ тајним подацима дужно је да потпише писмену изјаву о пријему сертификата и да преузме лично сертификат за приступ тајним подацима у Канцеларији Савета за националну безбедност и заштиту тајних података.

Како је већ наведено, тужилац не поседује сертификат, нити је потписао изјаву о чувању података који носе ознаку тајности, нити приступио документу са таквом ознаком. Шо не значи да није у обавези да такве информације чува, уколико приступи документу који је у складу за прописима степенован ознаком тајности.

У конкретном случају, што је већ доказано у тачки 3. ове тужбе, спорни документ 03/4 бр. 3634/15-6 од 10.07.2015. године се не може третирати као «Строго поверљив» јер није донет у складу са законом, односно донело га је службено лице које није било овлашћено за његово означавање као тајан, нити му је тужилац икада приступао.

5.

Веће на страни 4 и 5. наводи:

„Запослени је изнео личне податке других лица супротно одредбама члана 8. Закона о заштити података о личности и члана 3. Законика о кривичном поступку, који условљавају изношење података о личности пристанком лица или законом заснованим интересом...”

Тужилац је приликом снимања прилога 17.09.2016. године за ТВ мрежу „Ал Џазира Балканс“, који је емитован 11.10.2016. године искључиво одговарао на питања новинара и уредника вести Еде Челебића.

Питања су се односила на наводе из кривичне пријаве коју је тужилац поднео против више лица у Министарству унутрашњих послова.

Ни једно питање на које је тужилац дао одговор новинару, не односи се на приватан живот полицијских службеника те нема речи о повреди приватности.

Сви одговори који су дати односили су се на време проведено на послу и у вези догађаја у коме су учествовала лица чија приватност није угрожена. Лично име и презиме, фотографија или видео снимак начињен на јавном месту, у току рада не може се сматрати повредом приватности из члана 8. Закона о заштити података о личности, како Веће наводи.

Треба имати у виду и став Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Број: 011-00-00286/2012-05 од 12.04.2012. године у вези фотографисања и снимања полицијских службеника. Акт је објављен на интернету у изворном облику чак и на сајту Удружења новинара Србије.

Између осталог Повереник наводи:

„Оно што је важно истаћи јесте, да су полицајци јавни службеници и начелно, снимање полицијских поступака не би требало да представља кршење њихових права, поготово што полицајци припадају групи тзв. „апсолутно јавних особа“ и због таквог статуса, у јавности не могу очекивати ниво заштите приватности као обични грађани, односно као друга лица, обични грађани која се крећу улицама и што је интерес јавности да објави информације о њиховом раду велики и сталан.“

„У разматрању односа приватног и јавног, потребно је нагласити да полицајац апсолутно заслужује своју приватност када није на дужности, међутим, док је на дужности, носи значку или је у униформи, његови поступци не би требало да подлежу одредбама закона који штите приватност, већ управо онима који се тичу јавног информисања и права јавности да зна.“

„Сваки јавни службеник, па и полицајац, мора да рачуна на лупу јавности управо због природе посла који обавља, у интересу те исте јавности која га проматра.“

Све и да је тачно да је тужилац нехотице изнео нечије личне податке током снимања прилога, а није, уредник вести и новинар је у законској обавези да такве податке издвоји и учини их недоступним јавности. На то га обавезује закон и Кодекс новинара Србије.

Своје мишљење о овој ствари Веће и у овом случају износи произвољно и без утврђених чињеница. Предложени сведок од стране одбране Едо Челебић, уредник вести могао је да пружи потпуне и тачне информације, али је предлог за сведочење одбијен од стране првостепеног органа. Уместо спекулација Већа, сведок је могао да пружи све битне информације због чега се одлучио да баш тако како је приказано измонтира прилог и јавно саопшти имена службених лица против којих је тужитељ поднео кривичну пријаву.

Нејасно је због чега Веће у свом образложењу наводи наводно кршење приватности службених лица на дужности, односно у каквој је то вези са делом које се тужилацу ставља на терет а то је „одавање службене тајне“ и од каквог је значаја за вођење поступка.

Уколико су поменути полицијски службеници из ТВ прилога оштећени, своје право могу да остваре путем суда у приватној парници те Веће нема потребе да штити њихова лична права наводима да је тужилац повредио закон који штити приватност грађана.

6.

Веће наводи да је нашао отежавајућу околност при изрицању дисциплинске мере:

„...износећи новинару на међународној телевизијској емисији податке о броју ангажованих полицијских службеника УКП-а МУП-а Републике Србије, самом службеном задатку на који су упућени, када и ко је издао наређење, и начину на који су извршили тај службени задатак, **проузроковао штетне последице за МУП Републике Србије**, јер је емитовани прилог у негативном контексту изазвао велику пажњу, како у Р БиХ, тако и у самој Републици Србији.

Члана 7. Кодекса полицијске етике (Службени гласник РС број 6/16) дефинишу начело заштите службених података на тај начин да полицијск службеници не откривају и не користе неовлашћено податке до којих су дошли у служби или поводом вршења службе, а одредбом члана 12. овог Кодекса понашање супротно одредбама Кодекса представља понашање које штети угледу Министарства и полицијске професије...“

Веће је преквалификовало дело тако што је делимично поништило првостепено решење број 116-16/17 од 05.04.2017. године у делу диспозитива и образложења решења, због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, те је одустало од дела Тешке повреду службене дужности из члана 207 ст. 1 тачка 7¹⁰.

Међутим, у образложењу решења, као отежавајућу околност Веће налази да је тужилац јавним иступањем **проузроковао штетне последице за МУП Републике Србије** самим тим што је наводно повредио члан 7. Кодекса полицијске етике, те по аутоматизму то представља понашање које штети угледу Министарства и полицијске професије. Нејасно је да ли Веће поново али кроз описни део поново враћа члан 207 ст. 1 тачку 7 и за то поново терети тужилаца?

Ако већ наводи у образложењу, веће је морало да недвосмислено јасно и тачно утврди које су то штетне последице наступиле по МУП Републике Србије с обзиром да све што је изнесено у јавности није лаж, већ истина.

Ако је јавно изношење истине забрањено и то је полазна тачка и основ дисциплинског старешине да запосленоме прекине радни однос, због тога што би истина нанела штету по углед институције, онда то несумњиво значи да запослени у јавности треба да лажу или прећуте незаконитости како би сачували углед институције у којој раде. То не може и не сме бити циљ демократског друштва и државе која је кандидат за пријем у Европску унију!

Јавни интерес претеже интересу заштите угледу институције у случајевима када се ради мимо правила или закона, што је у овом случају јасно. Ако послодавац не исплати дневницу онима који раде по закону и штите премијера у иностранству ризикујући свој живот, без икакве заштите на раду, требају ли запослени и представници синдиката да то прећуте само због наводног интереса по углед институције?

Све државне институције па и Министарство унутрашњих послова треба да раде законито и ефикасно како би избегли суд и осуду јавности, уместо да спречавају синдикалне представнике кроз овакве и сличне монтиране процесе.

Питање је да ли је Веће стручно и има све потребне информације да цени и процењује какав је био пређашњи углед Министарства и које су последице наступиле после емитовања прилога.

Јавно обелодањивање незаконитости, после свих претходних покушаја да се проблем реши унутар Министарства јесте сасвим легитиман поступак синдиката када се путем медија скреће пажња на проблем и утиче на послодавца а не да би се нашкодило угледу Министарства или полицијској професији.

Гурање под „тепих“ проблема који се односе на незаконитост, а једна од њих је и неисплаћивање дневнице за радно ангажовање у БиХ, не може и не сме послужити послодавцу за дисциплиновање радника који је представник синдиката којем је интерес да се поштују закони и људска права. Ако запослени ангажовани у страниј држави немају никакав документ који потврђује радно ангажовање, а један од њих је налог, на који би начин доказали да су радно ангажовани у случају повреда, болести или смрти?

¹⁰ «Понашање које штети угледу министарства»

Несумњиво, јасно је да се ради о политички мотивисаном прогону синдикалног активисте и портпарола Синдиката полиције Слога због јавног изношења става синдиката и указивања на неправилности и незаконитости.

Треба имати у виду да је чл. 6. ст. 2. Закона о тајности података прописано да „лице које користи тајни податак или лице које се упознало са његовом садржином дужно је да тај податак чува без обзира на начин на који је за такав податак сазнало. **У конкретном случају тужилац није користио тајни податак, нити је упознат са његовим садржајем.** Јавно је говорио о проблемима које су се односиле на незаконит рад полицијских службеника у иностранству. У то време, за наводни документ који је тајан, сазнао је тек 31.12.2016. године када је приведен због наведеног «одавања службене тајне».

Иако је чланом 3. Закона о тајности података прописано да се „Тајним податком не сматра податак који је означен као тајна ради прикривања кривичног дела, прекорачења овлашћења или злоупотребе службеног положаја или другог незаконитог акта или поступања органа јавне власти.“ Овај члан није уважен и примењен према тужилацу у дисциплинском поступку.

Кроз читав случај очигледна је намера да се свим расположивим средствима тужилац насилно удаљи из Министарства унутрашњих послова, без обзира на истинитост онога што је јавно рекао и на доказе којима располаже Синдикат чији је портпарол и активиста. Дисциплински поступак је вођен незаконито с циљем да се тужилацу изрекне дисциплинска мера престанак радног односа, уместо да се утврди истинито чињенично стање и околности због чега је видео прилог настао и који су били мотиви да јавно говори о кривичној пријави која је поднета против више лица у МУП.

На основу изнетог

предлажем

Уздајући се у правичност и непристрасност Управног суда и судије које дужи овај предмет, тужилац предлаже да суд службеним путем прибави документа која су од важности за вођење поступка и мериторно сагледавање предмета с обзиром да тужилац и пуномоћници у дисциплинском поступку нису успели да их прибаве пре подношења тужбе, и то:

1. Овлашћење којим је својевремено министар овластио Срђана Пасквалија (лице без сертификата за приступ тајним подацима) да самостално може да означава поједина документа ознаком тајности;
2. Копију налога за тајно праћење и осматрање који носи ознаку „строго поверљиво“ МУП ДП УКП 03/4 бр. Стр.пов. 3634/15-6 од 10.07.2015. год. Као и одлуку о тајности података која је настала на основу члана 9. став 1. и члана 11. ст. 1. и 4. Закона о тајности података („Службени гласник РС“, број 104/09) за предметни акт.
3. Копију формираног предмета за 11.07.2015.године за радно ангажовање у Поточарима БиХ;

4. Извештај о акцији који је достављен орг. јединици која је ангажовала раднике УКП у Поточарима 11.07.2015.године;
5. Копије налога за службено путовање у иностранство за све радно ангажоване раднике УКП у Поточарима 11.07.2015.године;
6. Акт из кога се може видети да су радно ангажованим лицима исплаћене дневнице за радно ангажоване раднике УКП у Поточарима 11.07.2015.године;
7. Копију одобрења Кабинета министра за путовање и ангажовање у иностранство за све радно ангажоване раднике УКП у Поточарима 11.07.2015.године;
8. Копије налога за међуградску возњу за сва путничка возила која су коришћена за радно ангажоване раднике УКП у Поточарима 11.07.2015.године;
9. Копију акта полиције Босне и Херцеговина (у чијој је надлежности меморијални центар Поточаре) из ког се може видети да је затражила пружање помоћи у обезбеђењу председника владе Р.Србије у Поточарима по основу захтева за сарадњом сагласно члану 4. Закона о потврђивању споразума између Владе Републике Србије и Већа министара Босне и Херцеговине о полицијској сарадњи, којим је регулисано да се сарадња између полиција двеју држава спроводи по захтеву, као и акт из којег се може видети да је једна од страна забранила ношење важеће службене легитимације са фотографијом и службеног оружја припадницима полиције Србије. (Чл. 23 поменутог споразума);

Све ове доказе предложене доказе из тачака од 1 до 9., одбрана је покушала да прибави од Министарства унутрашњих послова, Повереник за информације од јавног значаја донео је решења која су коначна и извршна али без обзира на то, Министарство ћутањем управе одбија да их учини јавно доступним.

Доказ у прилогу:

- Решење о извршењу број: 071-04-2150/2017-03 од 26.06.2017.;
- Решење о извршењу број: 071-04-2219/2017-03 од 03.07.2017.;
- Решење 071-01-1641/2017-03 од 11.07.2017.
- Допис Кабинету Министарство унутрашњих послова 06.07.2017.

Да ова документа уврсти у материјалне доказе ради употпуњавања чињеничног стања те на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно донесе правичну пресуду

да Управни суд Усвоји тужбу као основану и поступи по предлозима из исте.

Прилози, као у тексту.

Тужилац:

Милан Думановић

